

HAJNAL ÓTA ESIK AZ ESŐ

S A F F E R P Á L

Ma egész reggel zuhogott az eső, de nem törődtem vele mindaddig, amíg nem hozták a hírt. Amióta az megtörtént velem, már három éve, mindig úgy érzem, hogy esik az eső, és néha már nem is tudnám megmondani, hogy esett-e igazán vagy csak én láttam úgy.

Az emberek is mintha komolyabbak lennének azóta. Nem nevetnek a jelenlétemben. Ezen sokat gondolkoztam, és volt, amikor azt hittem, hogy nekik is rosszul esik, ami velem történt. Azután rájöttem, hogy ez csak az eső. Az esőn keresztül elmosódva látom az embereket, ennyi az egész.

De erről csak magammal beszélek. Nem akarom, hogy sajnáljanak. Ez jólesik. Ilyenkor úgy érzem, hogy én vagyok az erősebb, mert én tudom, hogy ártatlan vagyok.

Nem mindig van így. Néha szeretném nekik elmondani, de akkor kétségek fognak el. Lehet, hogy nem is vagyok ártatlan. Lehet, hogy van olyan bűnöm, amit nem tudok felfogni, amit ők tudnak, de nem akarják megmondani nekem. Vagy nem tudják megmondani. Az is lehet. Hiszen szüntelenül esik az eső és minden elmosódik.

Sokszor vergődtem így, amíg rá nem jöttem, hogy felesleges. Ha ártatlan vagyok, ha nem, nekik mindegy. Sokan jöttek azóta újak, akik nem is tudják, hogy mi történt és hogy egyáltalán történt valami velem. Sokaknak, akik tudták, akkor sem volt fontos, és már el is felejtették.

Nem is lehet már elmondani. Nincs kinek.

Már majdnem egyedül maradtam az emlékekkel és az igazsággal, az emberek pedig messze tőlem, semlegesek, színtelenek, elmosódottak, mert közöttünk, mint egy hideg fal, szüntelenül zuhogott az eső. Lehet, hogy át lehetne hatolni ezen a falon, onnan ide, vagy innen oda, de ők nem tudják, hogy át kellene törni, hogy várom

őket, én pedig nem merek átmenni, mert félek, hogy hiába, hogy nekik úgyis mindegy.

Csak a vádlók mentettek meg. Ők maradtak velem ezen az oldalon. Ha találkoztunk, elkapták a tekintetüket, és ebből tudtam, hogy innen vannak a falon. Azután lassan ők is egyre kevesebben lettek. Elmentek, vagy egyszerűen köszönni kezdtek, mint a többiek, és elmerültek az esőfal mögött.

Egyedül Ő maradt. Nem tudom már, hogy ő volt e akkor a leghangosabb, de ez nem is fontos. Mindig zavarba jött, ha találkoztunk. A pillantása előbb a tekintetemet kereste, mintha ki akarta volna olvasni belőle a megbocsátást vagy a feledést, azután lesütötte a szemét, vagy ha volt valaki a közelben, hirtelen beszélgetni kezdett vele.

Ez volt az elégtétel. Mindennap, mindenreggel, három esztendeje.

Kerestem a találkozást vele, mert ebből tudtam, hogy még élek az emberek között.

És most azt mondják, hogy ma hajnalban a fia megölte magát.

Hajnal óta zuhog megállás nélkül. Vagy talán már három éve, ki tudja...

Állok az ablaknál, nézek ki az esőbe, és nem tudom, hogy most mi lesz.

Előbb bizonygatni akartam annak, aki a hírt hozta, hogy én nem vagyok az oka, hogy én illet nem kívántam neki, de az is az esőfalon túlról való, és megkérdezte volna, hogy miért is kívántam volna illet, és akkor előlről kellett volna elmondani mindent.

Mi értelme? Hiszen a hírt sem szándékosan nekem mondta el. Csak úgy, elmondta valakinek.

És ha vállalom a bűntudatot, az sem segít. Kinek a pillantását keresném, kinek a tekintetétől menekülnék? Ma reggel az utolsó vádló megszökött előlem az esőfalon át a fájdalomba, és olyan lett, mint a többi ember.

Teljesen egyedül maradtam. Nekem is indulnom kell.

Különös, hogy hajnal óta megállás nélkül esik az eső.